

XLVII.

Утиши ся — ношно врѣме.
Нищо ся не чува,
И сѣко пиле сега дрѣме —
Сички-тѣ заспахж....
Вси заспахж, кѣт' ягѣнца,
Кога сж уморени;
Горкж Дешкж сѣнь не хвата —
Очи ѣ подпрени
Що ни мысли, що ни крои,
Що в' умѣ ѣ недоди? —
„ Да-ли Ненчо ще ся върни,
„ Да-л' пакъ ще го види....
„ Да-л' горкѣя ще уздрава,
„ Да-ли пакъ ще доди;
„ Да-ли и тя ще дочака,
„ Кога той си доди?
А, че, какво не ѣ миѣна
Прѣзъ ума, горкана,
Догдѣ крѣсна на прирани
Петела предѣ зорж.
Тогасъ малко позадрѣма
На шрекъ и трѣпливо,
А то зе да побѣлява —
Небе-то мораво.
А пѣкъ Ненчо, що ѣ саиувалъ?
Немогж ти каза,
Цѣлж ношъ е и той бѣлнувалъ,
Чи кое да кажѣж?
Сѣзори ся и разсѣмѣа —
Сичко ся размърда,
Ето и Дешка ся събуди,
Стана да помага.

XLVIII.

Момци-тѣ ся натѣкмѣхж —
За пѣтъ сж готови,